

V tom momente som si všimla ceduľu:

Kaviareň Pri mesačnom svite.

Zrak ma neklamal. Pred očami mi jasne stál názov kaviarne aj so šípkou. Naprázdno som prehltna.

Takže naozaj existuje...

Šípka ukazovala smerom k dlhej úzkej uličke.

V pravidelných rozstupoch ju lemovali zapálené sviečky. Cítila som sa ako vo sne.

Čo *presne* je to za miesto? Začínala ma premáhať zvedavosť.

Odjakživa som rada pátrala a pri tvorbe scenárov som bola schopná stráviť rovnaké množstvo času prvotným prieskumom ako samotným písaním. Odtedy už som však akosi pozabudla, aké vzrušujúce môže byť podobné dobrodružstvo.

Nervózne som vykročila uličkou a dostala som sa k vchodu pripomínajúcemu tunel. Sklonila som sa, prešla ním a ocitla som sa na brehu širokej rieky Kamo.

Nad hlavou mi žiaril spln. Rozkvitnuté čerešne sa leskli v mesačnom svite a v mohutnom prúde rieky sa odrážalo svetlo mesiaca.

Ďalej v smere prúdu rieky som na brehu rozoznala niečo, čo vyzeralo ako opustený vlakový vozeň. Presne nad ním sa vynímal dokonale okrúhly spln. Keď

som sa lepšie prizrela, zistila som, že je to skôr niečo ako minibus alebo obytný prívés. Malo to dve okná, každé s malým pultom zvonku, pri ktorom by sa pohodlne najedla jedna osoba. Na prívесе bolo zavese-né svetlo v tvare splnu a pred vchodom stála ceduľa s nápisom:

Kaviareň Pri mesačnom svite.

Vzhľadom na ten názov som očakávala niečo ne-zvyčajne staromódne, ale toto miesto pôsobilo skôr ako moderná pop-up kaviareň. Jej jemné svetlo sa od-rážalo od tmavého nábrežia.

Vnútri som nevidela žiadne miesta na sedenie, iba pred prívесom boli rozložené tri stoly so stoličkami.

Na jednej zo stoličiek sedel plyšový zajac. Zname-nalo to, že to miesto je rezervované? Zajac mal do-konca pred sebou šálku s kávou. Na stole sa mihalo svetlo z lampášika.

„Vítame vás!“ ozval sa mužský hlas zvnútra prívе-su. „Nech sa páči, môžete sa posadiť, kam chcete.“ Hlas znel jemne a pokojne, ale nevidela som, komu patrí.

Uklonila som sa, hoci osoba, ktorá sa mi prihovo-rila, ma zrejme aj tak nemohla vidieť, a sadla som si k jednému z voľných stolov.

Nikdy by mi nenapadlo, že na brehu rieky Kamo náj-dem takúto útulnú kaviarničku. Ten mladík spomínal,

že majú otvorené, lebo je spln, takže je tu zrejme iba dočasne. Bola som rada, že som skúsila šťastie.

Chvíľku som tam iba tak sedela s hlavou opretou v dlaniach. Potom som však zdvihla zrak a musela som zalapať po dychu.

Obloha bola husto posiatá hviezdami. Takúto očarujúcu nočnú oblohu už v Japonsku za normálnych okolností nikde nevidno. Pri pohľade na oslnivú Mliečnu cestu, ktorá sa vinula tmavou oblohou, som si pripadala ako v planetáriu.

„To je úžasné,“ ohromene som hlesla.

„Majú tu *naozaj* dobrú kávu, však?“ ozvalo sa od stola za mnou. Prekvapene som sa otočila.

Hlas prichádzal zo stoličky, na ktorej bol ešte pred chvíľkou usadený plyšový zajac. Teraz tam však sedel postarší pán. V čiernom fraku vyzeral, akoby mal namierené na nejaký nóbl večierok.

Kedy prišiel?

Vychutnával si posledné hlty kávy, a keď ju dopil, pomaly sa postavil a zanesol šálku späť do prívesu.

„Ďakujem. Vynikajúca káva ako vždy.“

„Ďakujeme, pane.“

Z kaviarne prúdilo oslepujúce svetlo a postarší muž mi zacláňal vo výhľade, takže som stále nemohla rozoznať muža, ktorý mal podnik na starosti.